

GARDI

GARDI

een korte roman

Erwin Gaur

MMXVII

© 2017, Erwin Gaur en AGMP, Den Haag.

Vormgeving Michel van der Sanden Design
Foto auteur Sebastiaan Beijersbergen

Niets uit deze uitgave mag, behoudens hetgeen in uitzondering is toegestaan volgens de wet, worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN/EAN: 978-90-826563-0-5

Inhoud

GARDI *pagina 6*

Een korte roman

VERANTWOORDING *pagina 90*

AANHANGSEL *pagina 91*

Vertaling van de belangrijkste Engelse
dialogen en citaten

NRC.nl

Het nieuws van 22 juli 2011

- 06:45 *Drukke dag op wegen en op Schiphol door
vakantiegangers*
- 07:03 *Di Rupo waagt zich aan nieuwe formatiepoging*
- 08:10 *22 doden bij hittegolf VS*
- 08:45 *Half miljard verlies voor TomTom*
- 08:57 *Hadzic onderweg naar Den Haag*
- 09:43 *Beurzen positief over 'Marshall-plan'
voor Griekenland*
- 10:22 *41 doden bij busbrand China*
- 11:47 *Korea's willen opnieuw om tafel over
nucleaire ambities*
- 13:04 *NFI onderzoekt verloren bestand Tristan van der V.*
- 13:18 *Burgemeester Coevorden wist van illegale
actie asielzoekers*
- 14:12 *Universiteiten van Leiden, Delft en Rotterdam
fuseren*
- 14:20 *Weer meer doden bij betogingen Malawi*

- 14:54 *Hadzic geland op vliegveld Rotterdam*
- 14:56 *VN: Regeringstroepen Congo voerden massaverkrachtingen uit*
- 15:12 *Doden door overstromingen in Bangladesh*
- 15:23 *Vier Nederlandse leden hackgroep Anonymous vrijgelaten*
- 15:44 *Doden bij bomaanslag overheidsgebouw Oslo*
- 16:50 *Nederland niet naar VN-racismeconferentie*
- 17:52 *Pierre Rolland wint laatste bergetappe Tour de France*
- 18:39 *Miljoen demonstranten de straat op in Syrië, elf doden*
- 18:40 *Zeker negen doden bij schietpartij jongerenkamp Noorse Arbeiderspartij*
- 19:40 *NMa: Sanoma en Talpa mogen SBS overnemen*
- 23:48 *Dodental aanslagen Oslo en Utøya stijgt – 32-jarige Noor gearresteerd*

1

'Hi I'm Barbie! Wake up – and let's have some *fun* today.'
'Hi I'm Barbie! Wake up – and let's have some *fun* today.'
'Hi I'm B...'
'Shut up!'

De wekker trilt na op het metalen nachtkastje naast het bed.

Hij zucht.

Met de hand waarmee hij de roze klok hardhandig het zwijgen heeft opgelegd strijkt hij over zijn kortgeknipte haren.

De kat is van het bed gesprongen.

Opnieuw vraagt hij zich af waarom hij zichzelf straft door elke avond Gardi's alarmklok in te stellen en elke morgen geërgerd op te staan. Het verlangen te leven zoals hij, in zijn huis, met zijn kat, onder zijn lakens, in zijn douche en zijn keuken, voor zijn tv, op zijn bank en in zijn kleren is te groot om uitzonderingen te maken.

Maar de klok irriteert hem elke ochtend, al ruim vier weken lang.

Hij vraagt zich af wat voor dag het is vandaag.

Woensdag of donderdag?

Of is het weekend? Het voelt als weekend.

De tijd drijft aan hem voorbij, zoals tijdens lange projecten.

De waan van de dag is teruggebracht tot een, evengoed weinig Boeddhistisch, bestaan in het nu – een leven in verlangen; rust in en uit onrust, in het huis van Gardi.

Het is vrijdag weet hij nu zeker.

De restanten van een droom vervagen traag.

Vrijdag 22 juli.

Hij vecht tegen de slaap en de verleiding opnieuw in te dommelen.

Waarover droomde hij?

Hij weet het niet meer. Schimmen kruipen naar de randen van zijn bewustzijn, terwijl hij zijn omgeving langzaam tot zich laat doordringen.

De Apple van Gardi, op de lange houten, zelfgebouwde werktafel tegenover het bed, met de losstaande zwarte bureaustoel aan de rechterkant; de onneembare vesting, waarop hij de afgelopen weken en dagen nog geen vijfhonderd woorden heeft weten te schrijven. De tweedehands bureaustoel met de blauwe, op de rugleuning licht gescheurde, bekleding. De wankelende, lichtgrijze stoel in de hoek van de kamer, met witte verfspatten en de woorden 'please don't sit on me' in kleine donkergrijze letters, nauwelijks leesbaar, op het zitvlak geschilderd. De IKEA klerenkast en de reproductie van *Liggend Naakt* van Isaac Israëls naast de deur met het donkerblauwe deurkozijn en de poster van Marc Almond.

Met de groene gordijnen, die het zonlicht maar beperkt weten te weren, het lichtblauwe gevlekte tapijt, de antieke hanglamp aan het plafond en de TL-buis boven de werktafel vormen zij een eclectisch geheel; niet luxe of duur, goedkoop zelfs, grotendeels tweedehands en op straat gevonden, maar smaakvol en strak, ook door het gebrek aan rommel of losliggende papieren.

Zo anders dan zijn eigen slaap- en werkkamer.

Zo anders dan alle ruimtes waarin hij eerder sliep.

Het is tijd om op te staan.

Zijn T-shirt en het kussen zijn door en door nat bemerkt hij nu pas.

Hij wisselt zijn shirt en laat de kat naar buiten.

Hij twijfelt bij de ingang van de keuken, maar besluit eerst te douchen.

Het koude water laat zijn lichaam schrikken, maar doet hem goed.

Na vijf minuten voegt hij heet water toe, waarna zijn lichaam langzaam opwarmt. Opnieuw probeert hij zich zijn droom te herinneren, maar opnieuw tevergeefs.

Hij sluit het hete water af en blijft nog een halve minuut staan.

Zijn hoofd is leeg, maar helder.

Wanneer hij zich afdroogt en zichzelf in de spiegel boven de wasbak aankijkt is hij klaarwakker en in het volle besef van zijn identiteit en van zijn missie.

Vandaag is de dag van het interview. Maaïke heet het meisje – een weinig veelbelovende naam.

Hij moet beter leren ‘nee’ te zeggen, denkt hij, maar wie weet.

Met lichte verbazing neemt hij opnieuw de tubes, potjes en losse voorwerpen rond en boven de wastafel in zich op; de enige ongeordende ruimte in het huis.

De Winnie the Pooh-tandenborstel doet hem een moment glimlachen. Alles beter dan Barbie.

Hij bestudeert zijn gezicht en komt in verleiding Gardi's scheermes uit te proberen. Maar beter van niet.

In de keuken maakt hij zijn ontbijt: bacon & eggs (‘een power breakfast’, in de woorden van Gardi; zijn favoriete dag-opening). De kat loopt rondjes om zijn benen en schurkt, als hij de boterhammen in het broodrooster omdraait, ongedurig tegen hem aan.

‘Ja, natuurlijk, Chandler... Geduld.’

Hij vult de waterbak en geeft hem zijn eten, waarna hij toekijkt hoe de kat zich er hongerig op stort. ‘Alsof je nooit te eten krijgt... Je moet niet te dik worden, weet je.’

Hij neemt de theepot van het vuur.

Op een dag was de kat bij Gardi binnengeslopen, uitgemergeld en wat schuchter. Van beide viel weinig meer te merken.

Hij aait Chandler over zijn rug, die als reactie iets spant en omhoogkromt.

‘Je bent een lief beestje, maar ik hoop dat je straks ook weer voor jezelf kunt zorgen... Dat lukt wel toch?’

Hij blijft een minuut naar het dier kijken tot het brood opnieuw omhoogspringt.

Als hij buiten zit met thee en ontbijt ontwaakt langzaam ook de buurt.

In stilte geniet hij van de opkomende geluiden.

Een Turks radiostation klinkt op vanuit de tuin van de burens, al snel overstemd door 3 FM en twee ronkende motoren aan weerszijden van het appartementenblok – als een geheim gesprek tussen puberende jongeren. Boven hem hoort hij stemmen, maar de conversatie kan hij niet volgen.

Hij steekt een sigaret op en schenkt zijn thee kop bij.

Het valt opnieuw mee met het weer, stelt hij tevreden vast; niet te warm. Er lijkt zelfs lichte regen op komst.

Zijn gezicht verstrakt.

‘Gardi.’

‘Ik wil Gardi.’

Het is zijn dagelijkse mantra.

‘Ik. Wil. Gardi.’

Elk woord bewust uitgesproken.

Vier lettergrepen; twee als inleiding en daarna de twee meest krachtige klanken in zijn leven. Een vorm van gebed, niet langer met het doel verhoord te worden, maar louter om het bestaan van het verlangen te vieren. In zijn tuin en in zijn huis. Hier voelt hij zich veilig en gelukkig.

Dichterbij zal hij nooit komen, weet hij.

Het gesprek boven hem neemt in heftigheid toe. Een man schreeuwt iets over hoeren en over geld.

Een glimlach kruipt over zijn lippen. Het is maar waar een mens zich druk over wil maken.